

Arrest

nr. 246 780 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE BOUYALSKI
Louis Schmidtlaan 56
1040 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die loco advocaat C. DE BOUYALSKI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 18 januari 2016 een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), met het oog op tewerkstelling als au-pair. Op 4 februari 2016 wordt verzoekster door de gemachtigde van de

burgemeester van Zonhoven in het bezit gesteld van een bijlage 15, waarna verzoekster op 25 februari 2016 in het bezit wordt gesteld van een A-kaart. Op 10 januari 2017 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Schoten tot een attest van afneming (bijlage 37). Op 11 juni 2019 wordt verzoekster door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Leuven in het bezit gesteld van een bijlage 15. Op 1 juli 2019 wordt verzoekster gemachtigd tot een tijdelijk verblijf als student, geldig tot 31 januari 2020. Op 3 februari 2020 wordt verzoekster opnieuw in het bezit gesteld van een bijlage 15 in afwachting van de verlenging van haar verblijf. Op 18 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de bestreden beslissing:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

*Overwegende dat de genaamde B., K. (...)
geboren te Kaapstad, op (in) (...).
van Zuid-Afrika nationaliteit,
verblijvende te (...)
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren*

REDEN VAN BESLISSING:

Artikel 61, §2 De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven teneinde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer hij na afloop van zijn studies het verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een geldig verblijfsdocument:

Overwegende dat betrokkene voor de verlenging van haar verblijf als student voor het academiejaar 2019 - 2020 een attest voorlegt van het Centrum voor Volwassenonderwijs VOLT in Heverlee, in de richting Begeleider in de (buitenschoolse) kinderopvang.

Overwegende dat betrokkene maar ingeschreven is voor 40 lestijden tijdens het eerste semester, dat ze in het tweede semester nog eens 120 lestijden zou volgen maar dat de gehele opleiding eigenlijk 1280 lestijden bevat: dat het CVO ons heeft laten weten dat ze slechts één module in avondtraject combineert met lessen Nederlands NT2 2.1, omdat ze voor het BIKO-traject eigenlijk niveau NT2 2.4 moet halen

Overwegende dat het duidelijk is dat dit geen voltijds dagprogramma is, dat betrokkene ook niet aantoonbaar dat de studies haar hoofdbezigheid zijn en dat de inschrijving dus niet voldoet aan de voorwaarden van de artikels 58 en 59 van de Wet van 15.12.1980,

Overwegende dat de verblijfsvergunning is verlopen sedert 31.10.2019;

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf met van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar gezondheidstoestand, gezins-en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996. wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Artikelen 39/79, § 1, alinea 2, 9°, 58, 59 al. 4, 61, §2,1°, 62 §§1-2, 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Artikelen 101 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Artikel 2 van Protocol 1 bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens; Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; De beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de plicht van zorgvuldigheid, grondigheid en nauwgezet beheer; Het beginsel audi alteram partem en het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie en van het intern administratief recht.

II.1.1. Eerste onderdeel: schending van artikel 39/79, § 1, alinea 2, 9° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

13. Doordat het bevel om het grondgebied te verlaten dat aangenomen werd door de tegenpartij moet niet alleen onderzocht worden als een maatregel die aan verzoekster bevel oplegt om het grondgebied te verlaten, maar ook als een impliciete beslissing tot weigering van hernieuwing van de verblijfsvergunning van verzoekster.

14. Terwijl de wet op de vreemdelingen een automatisch schorsend effect verleent aan de beslissingen die een weigering inhouden van de op grond van artikel 58 aangevraagde verblijfsvergunning en dat geen enkele maatregel van verwijdering genomen kan worden in het geval van een door de wet voorzien automatisch schorsend effect tijdens de termijn die vastgelegd werd voor het indienen van het beroep en tijdens diens onderzoek.

15. In casu heeft verzoekster op 23 januari en vervolgens op 3 februari 2020 de hernieuwing gevraagd van haar verblijfsvergunning in haar hoedanigheid van studente (stuk 4.b). Dezelfde dag werd haar een bijlage 15 afgeleverd ter tijdelijke dekking van haar verblijf voor de tijd die nodig is opdat verweerder zijn beslissing zou nemen.

16. Voormelde aanvraag van hernieuwing was gesteund op de samenlezing van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Paragraaf 1 van artikel 101 bepaalt:

"De vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet is toegelaten om in België te verblijven in de hoedanigheid van een student moet zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanmelden om de vernieuwing van zijn verblijfsvergunning aan te vragen, uiterlijk 15 dagen vóór de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning."

17. Op 18 mei 2020 heeft verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd zonder zich expliciet uit te spreken over de hernieuwing van de verblijfsvergunning van verzoekster. Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennisgeving op 2 juli 2020 (stuk 3).

18. Door een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekster aan te nemen op grond van artikel 61, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 terwijl verzoekster de hernieuwing van haar verblijfsvergunning vóór het aannemen van dat bevel om het grondgebied te verlaten had aangevraagd, neemt de tegenpartij ook een impliciete beslissing om de aangevraagde hernieuwing van de verblijfsvergunning te weigeren.

19. Deze interpretatie wordt bevestigd door een arrest van de Raad van State van 11 januari 2018, waarbij de draagwijdte van artikel 61, §1, 3° van de wet van 15 december 1980 in herinnering werd gebracht bij toepassing ervan door de administratieve rechter. Laatstgenoemde had geoordeeld dat voormelde bepaling "zowel een aspect inhield betreffende het einde van de verblijfsvergunning die voorafgaandelijk aan de student werd toegekend op grond van artikelen 58 en 59 van de wet van 15 december 1980 als een maatregel die hem beveelt om het grondgebied te verlaten

20. Welnu verleent artikel 39/79, § 1, alinea 2, 9° van de wet van 15 december 1980 een automatisch schorsend effect aan de beslissingen die de verblijfsvergunning van een student weigeren tijdens de termijn van indiening van het beroep en tijdens diens onderzoek:

"Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene,]1 kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn: (...)

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

" 21. Artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

"Indien bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep met volle rechtsmacht wordt ingediend overeenkomstig de gewone procedure, of indien bij deze Raad een annulatieberoep wordt ingediend tegen een beslissing vermeld in artikel 39/79, § 1, tweede lid, van de wet, geeft het gemeentebestuur, op onderrichting van de minister of zijn gemachtigde, aan de betrokken vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 35 indien dit beroep gericht is tegen een beslissing die verwijdering uit het Rijk meebrengt.

Dit document is drie maanden geldig vanaf de datum van afgifte en wordt daarna van maand tot maand verlengd tot over het in het vorige lid bedoelde beroep is beslist. "

22. Verzoekster wenst in herinnering te brengen dat de Raad van State in een arrest van 25 november 20143 aan artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 de volgende interpretatie gegeven heeft (vrije vertaling):

" [...] aangezien artikel 39/79, §1, lid I van de wet van 15 december 1980 voorziet dat, tijdens de door hem vast gestelde termijnen, geen enkele maatregel van verwijdering die verantwoord wordt door de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het aannemen van een van de beslissingen bedoeld in zijn lid 2 en die het voorwerp is van het beroep genomen kan worden, verblijft de verzoeker niet onwettelijk tijdens die termijnen, zodat de tegenpartij geen maatregel van verwijdering kan aannemen op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 en van artikelen 52, §4, laatste lid, en 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 omwille van het nemen van een van de beslissingen bedoeld in lid 2 van artikel 39/79 § 1 ".

Deze interpretatie werd bevestigd in een arrest van de Raad van State van 11 mei 2017 (vrije vertaling):

"[...] aangezien artikel 39/79, § 1 van de wet van 15 december 1980 voorziet dat tijdens de termijnen die het vastlegt geen enkele maatregel van verwijdering, verantwoordt door dezelfde feiten die geleid hebben tot het aannemen van een van de beslissingen bedoeld in zijn lid 2 die het voorwerp is van het beroep genomen kan worden en aangezien de verzoeker tijdens die termijnen niet onwettelijk verblijft, kan de tegenpartij geen maatregel van verwijdering aannemen op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980".

23. Het Hof van beroep van Luik heeft anderzijds in een arrest van 13 mei 2015 de schorsing bevelen van de gevolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen werd tegen een student, tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting over het door de betrokkene tegen dat bevel om het grondgebied te verlaten ingediend beroep in schorsing en nietigverklaring geoordeeld zou hebben.

In deze zaak was betrokkene gedurende meerdere jaren in het bezit van een verblijfsvergunning voor studenten (Kaart A). Ter gelegenheid van een van zijn aanvragen tot hernieuwing van die verblijfsvergunning, heeft het bestuur een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 33bis) tegen de betrokkene om reden dat hij niet alle onontbeerlijke documenten ter hernieuwing van zijn verblijfsvergunning had voorgelegd.

Het Hof van beroep van Luik heeft geoordeeld (vrije vertaling):

"In casu haalt geïntimeerde het recht aan om niet uitgezet te worden zolang het beroep die hij betreffende zijn statuut van student ingeleid heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet definitief beslecht is. Hij voert het schorsend effect aan van dat beroep op grond van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981, die aan het bestuur oplegt om een voorlopige verblijfsvergunning af te leveren

in geval van beroep in nietigverklaring dat ingediend werd tegen een beslissing die bedoeld wordt in artikel 39/79, §1 tweede lid van de wet.

Appellant houdt voor dat hij bedoeld wordt door nummer 9° van artikel 369/79 van de wet en dat hij dus een subjectief recht heeft om de maatregel van verwijdering te horen opschorten.

De Belgische Staat houdt het tegenovergestelde voor: artikelen 58 en 59 van de wet betreffende het verblijf van de studenten vallen niet onder de gevallen die bedoeld worden door artikel 39/79.

Het is dus terecht dat de eerste rechter geoordeeld heeft dat bovenvermelde artikelen een subjectief recht schapen ten voordele van de vreemdeling aangezien zij geen appreciatiebevoegdheid verlenen aan de Belgische Staat.

Blijft nog te weten of geïntimeerde in de categorieën valt van vreemdelingen die van de schorsing van de maatregel van verwijdering kunnen genieten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op de schending van artikelen 58 en 59 van de wet. Welnu bepaalt artikel 39/79 9° van de wet dat geen enkele maatregel van verwijdering uitgevoerd kan worden tijdens het onderzoek van het beroep dat in gediend werd bij de RVV tegen de beslissingen die ten aanzien van een vreemdeling die in België wenst te studeren een weigering inhouden van de op grond van artikel 58 aangevraagde verblijfsvergunning" (wij onderlijnen).

24. In casu kan niet voorgehouden worden dat het tegen verzoekster aangenomen bevel om het grondgebied te verlaten een autonome beslissing zou zijn. Zoals supra reeds werd benadrukt, is dat bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg van de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsvergunning die officieel op 3 februari 2020 werd ingediend (stuk 4.b). Het bevel maakt trouwens uitdrukkelijke verwijzing naar die aanvraag en het houdt motieven in die erop betrekking hebben.

25. Ook in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund op de schending van artikelen 58 en 59 van de wet van 15 december 1980. De bestreden handeling stelt inderdaad: "overwegende dat het duidelijk is dat dit geen voltijds dagprogramma is, dat betrokkene ook niet aantoonde dat de studies haar hoofdbezigheid zijn, en dat de inschrijving dus niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Wet van 15.12.1980" (stuk 3) (wij onderlijnen).

26. Zodoende bevat de bestreden handeling een impliciete beslissing van weigering tot hernieuwing van de verblijfsvergunning, gesteund op artikel 58 van de wet van 15 december 1980 en artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

27. In het licht van artikelen 39/79, §1, lid 2, 9° en 58 van de wet van 15 december 1980, artikelen 101 §1 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en voormelde rechtspraak van de Raad van State, heeft de tegenpartij onwettelijk een maatregel van verwijdering aangenomen tegen verzoekster aangezien een beslissing ten aanzien van dewelke geen enkele maatregel van verwijdering aangenomen kan worden impliciet maar zeker tegen haar genomen werd.

28. Het eerste onderdeel is gegrond en het is voldoende om de bestreden handeling nietig te verklaren.

II.2. Tweede onderdeel: schending van artikelen 62, §1 en 74/13 van de wet van 15.12.1980, van het recht om gehoord te worden, van het beginsel audi alteram partem, artikel 59, lid 4 van de wet van 15 december 1980, de schending van het recht op privacy gehuldigd door artikel 8 EVRM, schending van het beginsel van verbod van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen bedoeld in artikel 3 van het EVRM, en de schending van de verplichting van formele motivering van de bestuurshandelingen bedoeld door artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook door artikel 62, §2, lid 1 van de wet van 15 december 1980

29. Doordat de bestreden handeling houdende bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg heeft dat haar belangen ongunstig beïnvloedt en ook aangenomen werd zonder het in overweging nemen van enig element betreffende de persoonlijke belangen van verzoekster, zoals blijkt uit de motivering zelf van de bedoelde bestuurshandeling die zich in werkelijkheid beperkt tot beschouwingen betreffende de verlenging van het verblijf na de tijd van de studies en de ontstentenis van een regelmatige verblijfsvergunning op het ogenblik van de aanvraag tot hernieuwing.

Er wordt aan dat element slechts een stereotype motivering gevoegd, te weten: « bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing » (stuk 3) zonder enige verwijzing naar een concreet element betreffende de situatie van verzoekster die onderzocht zou zijn geweest, en voor een goede reden: er werd vóór de aflevering van de bestreden handeling aan verzoekster geen enkele bijkomende informatie gevraagd.

30. *Terwijl door de wet voorzien wordt dat het onderzoek van de situatie van de verzoeker in concreto moet gevoerd worden waarbij aan verzoekster de mogelijkheid wordt geboden om bijkomende toelichting te geven over haar persoonlijk parcours.*

31. *Verzoekster wenst in herinnering te brengen dat elke beslissing tot verwijdering conform moet zijn met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 die artikel 5 van richtlijn 2008/115/CE omzet en aan de Dienst Vreemdelingenzaken om over te gaan tot een individueel onderzoek alvorens een bevel tot het verlaten van het grondgebied te nemen: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"*

32. *Opdat voormeld individueel onderzoek effectief zou zijn, bepaalt artikel 62 §1, leden 1 en 2 van de wet van 15 december 1980: "Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.*

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing." (wij onderlijnen)

33. *Dat recht om gehoord te worden wordt in drie gevallen uitgesloten (lid 3):*

1 ° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2 ° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3 ° de betrokkene is onbereikbaar. "

34. *Op 26 juni 2018 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (vrije vertaling): " (...) de artikelen 58 en 58 van de Wet erkennen aan de vreemdeling die in België wenst te studeren in een instelling van hoger onderwijs die georganiseerd, erkend of gesubsidieerd wordt door de openbare overheden, een "automatisch" recht om meer dan drie maanden te verblijven. Krachtens deze bepalingen, is de bevoegdheid van verwerende partij een zogenaamde "gebonden" bevoegdheid die haar verplicht om dat recht te erkennen van zodra de vreemdeling beantwoordt aan de limitatief voorziene voorwaarden ter toepassing ervan. Met andere woorden, verbieden artikelen 58 en 59 van de Wet aan de administratieve overheid om enige voorwaarde te voegen bij de voorwaarden die zij uitdrukkelijk vereisen "6 (wij onderlijnen).*

35. *In casu heeft verzoekster haar aanvraag tot hernieuwing ingediend op 23 januari 2020 bij de gemeente, en zij werd opnieuw opgeroepen op 3 februari 2020 (stuk 4.b). Dezelfde dag werd haar een bijlage 15 afgeleverd die hernieuwd werd op 30 maart 2020 (stuk 4.c). Op 2 juli 2020 werd de bestreden beslissing haar ter kennisgegeven door de stad Leuven (stuk 3).*

36. *Er moet ervan worden uitgegaan dat verzoekster niet de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden vóór het aannemen van de bestreden beslissing, ofschoon aan geen enkele van de uitsluitingscriteria in casu beantwoord werd. Inderdaad, aangezien geen enkele reden betreffende de Staatsveiligheid vastgesteld werden, was er geen enkele omstandigheid die zich tegen dat onderzoek*

verzette en verzoekster is steeds bereikbaar geweest (alleszins bewijst de tegenpartij niet dat zij verzoekster tevergeefs zou hebben proberen te bereiken).

37. Welnu is het recht om verhoord te worden alvorens een gewichtige beslissing genomen zou worden een algemeen rechtsbeginsel van het recht van de Europese Unie en ook een algemeen rechtsbeginsel van het intern administratief recht. Het gaat over een essentieel element van de rechten van de verdediging in de ruime zin.

38. De Raad van State heeft in voormeld arrest van 11 januari 2018 beslist (vrije vertaling):

"[...] De eerste rechter heeft dus in substantie wettelijk kunnen oordelen dat de het recht van de tegenpartij om gehoord te worden administratieve procedure niet "volledig nageleefd" werd (volgens de bewoording zelf van het Hof van justitie). Hij heeft kunnen beslissen dat gezien de elementen van het privé- en gezinsleven van dewelke de tegenpartij gewag zou hebben willen maken, zoals het feit dat zij "sinds 2007 in België leeft, en er duurzame banden heeft ontwikkeld en sinds acht jaar een liefdesverhouding onderhoudt met haar partner, van Belgische nationaliteit", verzoeker haar geen mogelijkheid gegeven heeft om haar standpunt vóór het aannemen van de bestreden handeling nuttig en effectief te laten gelden omdat, indien hij de tegenpartij niet heeft kunnen horen in het kader van haar aanvraag tot hernieuwing van haar verblijf in hoedanigheid van studente, hij daarentegen gehouden was om haar de mogelijkheid te geven om haar standpunt over haar verwijdering nuttig te laten gelden te weten de elementen van haar privé- en gezinsleven die in voorkomend geval verzoeker er toe hadden kunnen brengen om haar geen bevel op te leggen om het grondgebied te verlaten. " (wij onderlijnen)

39. Verzoekende partij wenst hierna de argumentatie over te nemen die ontwikkeld werd door uw Raad in een arrest van 31 januari 2019, over de draagwijdte van het recht om gehoord te worden (vrije vertaling):

"De Raad brengt in herinnering dat artikel 6.1. van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven "Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.". Hieruit volgt dat elke beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van de Wet is ipso facto een tenuitvoerlegging van het Europees recht. Het recht om gehoord te worden als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie is dus in casu toepasselijk.

De Raad stelt ook vast dat het Hof van justitie van de Europese Unie in haar arrest C249/13 van 11 december 2014 heeft aangegeven dat "Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden [...]. Volgens de rechtspraak van het Hof, moet de regel volgens dewelke de bestemming van een nadelige beslissing in de mogelijkheid moet worden gesteld om zijn opmerkingen te laten gelden vóór dat zij genomen zou worden wordt bedoeld om de bevoegde overheid in staat zou worden gesteld om naar behoren rekening te kunnen nemen van alle relevante elementen. Ten einde een effectieve bescherming van de betrokken persoon te kunnen verzekeren, heeft zij namelijk als voorwerp dat deze laatste een vergissing zou kunnen verbeteren of de elementen te laten gelden betreffende haar persoonlijke situatie die pleiten in de zin dat de beslissing, genomen of niet genomen zou worden, oftewel dat zij deze of gene inhoud zou hebben (...) Vervolgens, [...] bij toepassing van artikel 5 van richtlijn 2008/115 [...], bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. Hieruit volgt dat, wanneer de nationale bevoegde overheid het overweegt om een beslissing van terugkeer te nemen, deze overheid noodzakelijkerwijze de verplichtingen moet naleven die opgelegd worden door artikel 5 van richtlijn 2008/115 en zij moet de betrokkene hierover horen [...]. Hieruit volgt dat het recht om gehoord te worden vóór het aannemen van een beslissing van terugkeer aan de nationale bevoegde overheid de mogelijkheid moet bieden om het dossier te instrueren ten einde een beslissing te kunnen nemen met volle kennis van zaken en om haar beslissing op aangepaste wijze te motiveren zodat, in voorkomend geval, de betrokken zijn recht van verhaal geldig zou kunnen uitoefenen [...]" (HJEU, 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13, § 36, 37, 48, 49 en 59). Ter verduidelijking benadrukt de Raad dat dezelfde redenering gevolgd kan worden voor de elementen

betreffende de eerbiediging van het privé of familiaal leven dat beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM die van aard zijn om een maatregel van verwijdering te verhinderen.

De Raad brengt ook in herinnering dat bij arrest "M.G. en N.R. " van 10 september 2013 (C383/13), het Hof van Justitie van de Europese Unie gesteld heeft dat "[...] Schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...] Teneinde een der gelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren." (HJEU, 10 september 2013, C-383/13, punten 38 en 40).

(...)

Zonder zich uit te spreken over de pertinentie van de persoonlijke elementen en van de bezwaren die de verzoeker had willen aanvoeren, kan de Raad alleen maar vaststellen dat door hem niet de mogelijkheid te geven om naar behoren en effectief zijn opmerkingen te laten gelden vóór het aannemen van de bestreden handeling, die een beslissing is die van aard is om de belangen van deze laatste ongunstig te beïnvloeden, heeft de verwerende partij het recht om gehoord te worden niet geëerbiedigd" (Wij onderlijnen).

40. Deze onderrichting kan *mutatis mutandis* toegepast worden op de situatie van verzoekster. Moest zij haar opmerkingen hebben kunnen laten gelden vóór het nemen van de litigieuze beslissing, zou zij feiten hebben kunnen aanvoeren die zouden hebben kunnen aantonen dat een beslissing van verwijdering tegen haar onevenredig was.

41. Aangezien zij diep met België verbonden is heeft zij in 2019 beslist om er naartoe te komen en er studies te volgen (stuk 11).

42. Zij heeft het beroep van "begeleider in de kinderopvang" gekozen alsook een school in het Vlaams Gewest die van internationale faam geniet (CVO-VOLT). Deze school stelt studies in dag- en avondcursus voor de volwassenen die voor de eerste keer studies wensen te hernemen of te volgen. Deze school is bijzonder flexibel wat betreft de samenstelling van de studieprogramma's van iedere student en zij laat aan elkeen toe om op eigen ritme te evolueren, het belangrijkste is het certificaat of het diploma van een einde van de cursus. Elke opleiding houdt een theoretisch leerproces in dat samengesteld is uit modules alsook een praktisch leerproces die aan de studenten de mogelijkheid geeft om elk semester een stage te volgen. Zoals reeds werd vermeld spreidt de opleiding van verzoekster zich *a priori* over twee jaar maar zij kan verlengd worden indien de student zijn lessen moet spreiden. Dit wordt door de school voorzien en het gaat dus niet om een uitzondering zoals dat het geval zou zijn in het hoger onderwijs van het universitair of hogeschooltype, enz.

43. Verzoekster wenste zich eerst in te schrijven in de dagcursus. De directie en het onderwijzend personeel van haar school hebben haar echter sterk aangemoedigd om een verlicht programma te volgen tijdens haar eerste jaar om de lessen te kunnen cumuleren met cursussen Nederlands tijdens het tweede semester. Zodoende heeft zij dit jaar geen dagcursus gevolgd en heeft zij haar opleiding moeten voortzetten in avondcursus.

44. Indien artikel 59 lid 4 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: "Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan", bepaalt het ook dat "het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.

45. Bij het indienen van haar aanvraag tot verblijfvergunning voor studenten in juni 2019, heeft verzoekster een attest voorgelegd van haar school houdende melding van de studies die zij ging volgen tijdens het eerste semester (stuk 10). Dat attest werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken die beslist heeft dat het conform was met de voorschriften van artikel 59 lid 4 van de wet van 15 december 1980.

46. Verzoekster heeft precies de studies gevolgd voor dewelke zij haar verblijfsvergunning in juni 2019 had bekomen. De tegenpartij verantwoordt niet in hoeverre het thans uitgevoerd onderzoek verschillend zou zijn van het onderzoek dat oorspronkelijk gevoerd werd bij de toekenning van de verblijfsvergunning. Aangezien zij haar verblijfsvergunning op deze basis bekomen heeft, heeft verzoekster, die zich steunde op het beginsel van het rechtmatig vertrouwen van de bestuurde, rechtmatig kunnen oordelen dat haar hernieuwing op dezelfde basis toegekend zou worden. Minstens zou de intrekking van de Verblijfsvergunning of de weigering van hernieuwing de nieuwe omstandigheden moeten toelichten die deze wijziging hadden verantwoord.

47. Voor verzoekster is het steeds zeer belangrijk geweest om zich volledig te kunnen wijden aan haar studies en om de nodige inspanningen te leveren om in al haar cursussen te slagen. Het is in dat optiek dat zij de raadgevingen van haar professoren gevolgd heeft. De praktische modaliteiten van de organisatie van haar cursussen zijn enkel bedoeld om haar zoveel mogelijk slaagkansen te bieden in haar studies, en zij hebben geen enkele ongunstige invloed op het geheel van haar cursus. Verzoekster heeft en zal alle door het etablissement georganiseerde cursussen die deel uitmaken van de gekozen optie gevolgd en volgen. Haar spreiding impliceert de noodzaak om de situatie op een ruimere schaal te onderzoeken en het gevolgd programma in zijn geheel te zien. De door verzoekster tijdens het tweede semester gevolgde cursussen tonen de efficiëntie aan van deze spreiding en van het feit dat zij hoe dan ook het nodig aantal kredieten heeft bekomen om haar eerste jaar te valideren (stukken 6 en 7 a-b).

48. Aan de andere kant worden de door verzoekster gevolgde Nederlandse lessen door de school zelf gegeven, en zij zijn een noodzakelijke eerste vereiste om het hoofdprogramma te kunnen volgen (stuk 7.b). Opnieuw zou een diepgaand onderzoek van dat punt door de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige opheldering hebben kunnen geven. Zodoende, zelfs in de veronderstelling dat de basisonderrichting van verzoekster niet als een "volledig leerplan" aanzien zou worden - quod non - dan nog moet geoordeeld worden dat zij ten genoegen van recht aantoonde en aantoonde dat deze opleiding haar hoofdactiviteit is.

49. Moest tegenpartij haar verplichting hebben nageleefd, en verzoekster hebben gecontacteerd om nadere inlichtingen te bekomen over haar cursus en de opvolging van haar lessen, dan zou zij deze informatie gemakkelijk hebben kunnen bekomen. Voormelde informatie zouden van aard zijn geweest om haar beslissing te wijzigen. Verzoekster zou aldus in de mogelijkheid zijn gesteld om "de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden" zoals artikel 62, §1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 het bepaalt.

50. Moest verzoekster geldig in kennis zijn gesteld van haar mogelijkheid om relevante elementen te laten gelden, zou zij ook hebben kunnen aangeven dat:

- Haar studiekeuze en de manier op dewelke haar programma dit jaar georganiseerd werd het gevolg is van een wil tot coherente organisatie die met de school besproken werd. De onderbreking van het programma zoals het georganiseerd werd zou als gevolg hebben dat de cursus vóór het beëindigen ervan afgebroken zou worden en dus het belang van de gemaakte keuze in het gedrang zou brengen, zodat het verlopen jaar voor de toekomst niet te valoriseren zou zijn. Dit zou meer in het algemeen een onevenredige aantasting zijn van haar recht op onderwijs dat gewaarborgd wordt door artikel 2 van Protocol 1 bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

- In de actuele sanitaire situatie zou verzoekster niet kunnen overwegen om terug te keren naar Zuid-Afrika om er andere studies aan te vangen, te meer dat de toestand aldaar een catastrofe is. De website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken stelt: "Sinds 26 maart worden alle internationale vluchten ter bestemming van of uit Zuid-Afrika worden, tot nader order, geschorst omwille van de lockdown die over het hele land opgelegd wordt ". In dergelijke omstandigheden kan verzoekster rechtmatig vrezen voor haar gezondheid en meer in het algemeen voor haar leven in geval van terugkeer naar haar land van herkomst. Deze is in elk geval onmogelijk voor het ogenblik. Rekening gehouden met de eerder aangehaalde motieven zou het totaal onevenredig zijn om verzoekster aan dergelijke sanitaire risico's bloot te stellen.

51. Het is evident dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de heel bijzondere situatie van verzoekster, met de aard van de gekozen onderwijsvorm, de omvang van de internationale sanitaire toestand, noch met de moeilijkheden om de Zuid-Afrikaanse grenzen over te stelen. De stereotype vermelding: "Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven

aan deze beslissing" (stuk 3) is uiteraard niet voldoende om aan te tonen dat een concreet onderzoek van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in casu werd uitgevoerd en dat het voorschrift van artikel 74/13 nageleefd zou zijn geweest. Deze bepalingen werden dus in casu geschonden.

52. Aan de andere kant, bij ontstentenis om verzoekster schriftelijk te hebben geïnformeerd van de mogelijkheid om die determinerende elementen te laten gelden, heeft tegenpartij de in het middel aangehaalde bepalingen geschonden.

53. Tenslotte blijkt uit voorgaande elementen de schending van het beginsel audi alteram partem. Uit dat beginsel vloeit voort dat (vrije vertaling): "wanneer het bestuur het voornemen heeft om een zwaarwichtige beslissing te nemen ten aanzien van een vreemdeling en dat die maatregel genomen wordt omwille van de gedragshouding van laatstgenoemde, dan moet het bestuur er de betrokkene voorafgaandelijk van inlichten en hem de mogelijkheid geven zijn opmerkingen te laten gelden" .

54. In een arrest van 19 januari 2015 heeft Uw Raad geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen wordt ten aanzien van een student die zijn studies overmatig verlengt rekening gehouden met zijn resultaten een zwaarwichtige maatregel is. Op analoge wijze en op grond van de hierboven opgesomde elementen meent verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat tegen haar beslist werd een zwaarwichtige maatregel is.

55. Aangezien tegenpartij aan verzoekster geen mogelijkheid heeft geboden om haar gezichtspunt over haar verwijdering naar behoren te laten gelden heeft zij het beginsel audi alteram partem geschonden.

56. De miskennis van het recht om gehoord te worden heeft de onregelmatigheid tot gevolg van de procedure die geleid heeft tot de bestuurlijke beslissing indien de elementen die de betrokken zou hebben kunnen laten gelden een determinerend karakter hebben.

57. Het tweede onderdeel is gegrond en het is voldoende om de bestreden handeling nietig te verklaren.

III.3. Derde onderdeel: schending van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering gehuldigd door artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en door artikel 62§2, lid 7 van de wet van 15 december 1980, van het beginsel van behoorlijk bestuur, de plicht van zorgvuldigheid, grondigheid en nauwgezet bestuur

58. Doordat de bestreden handeling materiële fouten inhoudt en niet voldoende elementen bevat opdat verzoekster de redenen van de beslissing zou kunnen begrijpen.

59. Terwijl de verplichting tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wettelijke vereiste is die door talrijke wetgevende bepalingen opgelegd wordt.

60. Artikel 60 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

" 61. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

62. Artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt ook:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

" 63. De bepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen vereisen niet alleen dat de bestuurshandelingen genoegzaam gemotiveerd zouden zijn, maar ook dat zij het afdoende moeten zijn. De beslissing van het bestuur moet, namelijk, aan de bestuurde de mogelijkheid geven om de redenering te begrijpen die het bestuur gevolgd heeft en zij moet alle elementen en argumenten van het dossier in overweging nemen.

Deze vereiste impliceert dat (vrije vertaling): "De motivering van een beslissing moet aan haar bestemming toelaten om te controleren of zij zoel degelijk voorafgegaan is door een onderzoek van de omstandigheden van de zaak (RvS, nr. 190.517 van 16 februari 2009)".

64. Op 26 juni 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in herinnering gebracht dat (vrije vertaling): "Wanneer de bestuurde de mening is toegedaan dat de verplichting van materiële motivering geschonden werd door de administratieve overheid, dan moet hij aantonen dat de feitelijke vaststellingen op dewelke de bestreden beslissing gesteund is onjuist zijn, of dat de conclusies die de administratieve overheid eruit afleidt manifest onredelijk zijn" 14 (Wij onderlijnen).

65. Verzoekster wenst te benadrukken dat de vereiste van motivering gelezen moet worden aan het licht van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de plicht van zorgvuldigheid, grondigheid en nauwgezet bestuur. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus het volgende geoordeeld over die verschillende vereisten¹⁵ (Vrije vertaling):

"Hij herinnert er bovendien ook aan dat het beginsel van behoorlijk bestuur aan het bestuur oplegt om zich zorgvuldig te informeren alvorens zijn beslissingen te nemen en deze op aangepaste wijze te motiveren; dat de nauwgezetheid die het bestuur aan de dag moet leggen in de opzoeking en de evaluatie van de relevante feiten werd reeds sinds geruime tijd gehuldigd door de Raad van State: "alvorens een beslissing te nemen, ervoor zorgen dat alle nuttige gegevens van de zaak verzameld worden en ze zorgvuldig te onderzoeken, ten einde met volle kennis van zaken een beslissing te nemen" (RvS, 23.02.1996, nr. 58.328); overgaan tot "een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van de zaak alvorens een beslissing te nemen" (RvS, 31.05.1970, nr. 19.671)".

66. Aan de andere kant, en meer bepaald met betrekking tot de plicht tot zorgvuldigheid, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat (Vrije vertaling):

"De Raad herinnert eraan dat de verplichting dat voortvloeit uit de "plicht tot zorgvuldigheid" met zich meebrengt dat, om met kennis van zaken te kunnen beslechten, de bevoegde overheid de feiten nauwgezet moet opzoeken, en de inlichtingen inwinnen die noodzakelijk zijn voor het nemen van de beslissing, alsook alle elementen van het dossier in overweging nemen (RvS, arrest nr. 190.517 van 16 februari 2009; P. Goffaux, dictionnaire élémentaire de droit administratif, Bruylant 2006, pp. 161, 260)".

67. De plicht van nauwkeurigheid vereist dat de administratieve overheid, alvorens te beslissen, alle elementen opzoekt die nuttig zijn om met nauwkeurigheid een "goede" beslissing te nemen, een beslissing die getuigt van het feit dat de overheid rekening gehouden heeft met alle potentiële elementen van het dossier .

68. Deze verplichting is des te meer waar dat het Hof van Justitie van de Europese Unie, in haar arrest Ben Alaya, eraan herinnerd heeft dat: "Eén van de doelstellingen van het optreden van de Gemeenschap op het gebied van onderwijs is, van Europa een wereldcentrum voor onderwijs en beroepsopleiding van topkwaliteit te maken. De bevordering van de mobiliteit van onderdanen van derde landen die voor studiedoelinden naar de Gemeenschap willen komen, is een essentieel onderdeel van deze strategie. " .

De wil van de Europese Unie, namelijk rekening gehouden met de uitdagingen die zij moet aangaan inzake competitiviteit, tekort aan hooggekwalificeerde arbeidskrachten, sociale, culturele en economische samenwerkingsverbanden met derde landen, bestaat er duidelijk in om met het oog op studies de komst en het verblijf van studenten afkomstig van derde landen te bevorderen.

69. In casu wordt nergens verwezen naar de elementen van privéleven, gezondheidstoestand en recht op onderwijs van verzoekster. Zij werd trouwens niet in de mogelijkheid gesteld om het naar behoren te laten gelden (zie supra).

70. Aan de andere kant bevat de motivering van de bestreden beslissing feitelijke onjuistheden die de bevestiging inhouden dat het onderzoek grovelijk werd uitgevoerd zonder enig diepgaand en geïndividualiseerd onderzoek. Aldus:

- Verzoekster is in twee modules en in twee taalcursussen geslaagd voor een totaal van 200 uren (stukken 6-8) en geen 160 uren zoals verkeerdelijk in de bestreden handeling vermeld wordt;
- Kaart A van verzoekster verviel op 31 januari 2020 (stuk 5) en niet op 31 oktober 2019 zoals in de bestreden handeling vermeld wordt;

- verzoekster volgt studies over twee jaar voor een totaal van 960 uren (stukken 8, 10-11) en geen 1280 uren zoals de bestreden handeling het vermeldt;

71. De bestreden handeling toont niet aan in hoeverre verzoekster van haar studies geen hoofdactiviteit maakt. De handeling beperkt zich tot de getypeerde zinsnede: "overwegende dat het duidelijk is dat dit geen voltijds dagprogramma is, dat betrokkene ook niet aantoonbaar dat de studies haar hoofdbezigheid zijn, en dat de inschrijving dus niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 58 en 59 van de Wet van 15.12.1980" (stuk 3).

72. Dat gestereotypeerd onderzoek wordt nogmaals herhaald in de volgende paragraaf: "bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar gezondheidstoestand, gezins- en familielevens een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing" (wij onderlijnen) (stuk 3).

73. Rekening gehouden met de actuele sanitaire context en met de volledige lockdown in Zuid-Afrika op 18 mei 2020, kan men rechtmatig twijfels hebben over het onderzoek in concreto van het dossier van verzoekster, namelijk op het vlak van het sanitair risico.

74. De website van het Belgisch ministerie van buitenlandse zaken is nochtans zeer duidelijk: "Sinds 26 maart zijn alle grenzen gesloten en zijn alle internationale vluchten van en naar Zuid-Afrika tot nader order opgeschort, als gevolg van een lockdown in het hele land. Alleen essentiële verplaatsingen zijn toegelaten, onder andere tenzij om voedsel of medicijnen te kopen, om medische verzorging te krijgen, om en erediens bij te wonen of om zich te verplaatsen in het kader van een repatriëringsoperatie. (...) De situatie kan van minuut tot minuut veranderen. Om deze reden raden wij u sterk aan om op dit moment niet naar Zuid-Afrika te reizen en uw reis uit te stellen tot de COVID19-crisis voorbij is." 19 (wij onderlijnen). Hoewel de repatriëring te overwegen is, zal zij een hoge kost met zich meebrengen in hoofde van verzoekster en zal het aangevraagd moeten worden bij de Zuid-Afrikaanse regering zonder dat er enige garantie bestaat dat een positieve beslissing gegeven zou kunnen worden. Rekening gehouden met de zeer delicate hygiënische voorwaarden in Zuid-Afrika zou een dergelijke terugkeer onevenredig zijn. 19« Zuid-Afrika », op https://diplomatie.belgium.be/fi7Services/voyager_a_letranger/conseils_par_destination/afrique_du_sud, (30/07/2020).

75. Bij ontstentenis van voldoende vermeldingen in de motivering van elementen die verbonden zijn met het privé- en familiaal leven van verzoekster, enerzijds, met de sanitaire context in Zuid-Afrika; anderzijds, moet verzoekster ervan uitgaan dat tegenpartij ze niet in overweging heeft genomen op het ogenblik van het aannemen van de bestreden beslissing. In casu was de beslissing niet afdoende gemotiveerd en zij steunt niet om juiste, volledige en redelijke elementen.

76. Door in gebreke te zijn gebleven deze elementen in overweging te nemen heeft de tegenpartij niet met kennis van zaken de bestreden beslissing kunnen nemen en zij heeft bijgevolg de plicht van zorgvuldigheid en nauwgezetheid geschonden die haar verplichtte om er zich van te verzekeren dat alle elementen van het dossier in overweging werden genomen. Deze ontstentenis van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid impliceert bijgevolg de schending van de plicht tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die bedoeld wordt in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 §2 van de wet van 15 december 1980.

77. Het derde onderdeel is gegrond en het is voldoende om de bestreden handeling nietig te verklaren.

Bijgevolg, gezien voormelde drie onderdelen, heeft de tegenpartij artikelen 58, 39/79, §1, lid 2, 9°, 61, §2, 1°, 62, §2, 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikelen 59 lid 4, 101, 103/3 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikel 2 van Protocol 1 bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de plicht van zorgvuldigheid, grondigheid en nauwgezet bestuur; het beginsel audi

alteram partem en het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van het recht van de Europese Unie en van het intern administratief recht geschonden.”

2.2. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing steunt op de artikelen 58, 59, 61 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen van de eveneens geschonden geachte artikelen 58, 59 en 61 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Artikel 59 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“Al de door de overheid georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstellingen zijn bevoegd om het vereiste attest af te geven.

Dit attest bevestigt, hetzij dat de vreemdeling als regelmatige leerling of student, die voldoet aan de voorwaarden inzake voorafgaande studies, ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, een aanvraag tot het verlenen van de gelijkwaardigheid van

buitenlandse diploma's en studiegetuigschriften ingediend heeft, hetzij dat hij, in voorkomend geval, ingeschreven is voor de toelatingsproef.

In de twee laatste gevallen moet een nieuw attest binnen vier maanden bevestigen dat de vreemdeling, na het bekomen van de gelijkwaardigheid van diploma of studiegetuigschrift of na het slagen voor de toelatingsproef, als regelmatige leerling of student ingeschreven is in de onderwijsinstelling die het afgeeft.

Het attest moet betrekking hebben op een onderwijs met volledig leerplan; het mag echter ook betrekking hebben op een onderwijs met beperkt uurrooster wanneer de vreemdeling bewijst dat dit onderwijs zijn hoofdbezigheid en de voorbereiding of de aanvulling van een onderwijs met volledig leerplan zal uitmaken.”

Artikel 61 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“§ 1 De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.

De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast.

§ 2 De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;

3° wanneer hij zelf of een lid van zijn gezin bedoeld in artikel 10bis, § 1, dat met hem samenleeft, financiële steun genoten heeft, verleend door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, waarvan het totaalbedrag, berekend over een periode van twaalf maanden die voorafgaan aan de maand waarin het bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, meer dan het drievoudige bedraagt van het maandelijks bedrag van het bestaansminimum, vastgesteld overeenkomstig artikel 2, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum en voor zover die hulp niet werd terugbetaald binnen zes maanden na de uitkering van de laatste maandelijks hulp. § 3

3 Al naargelang van het geval kan de Minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies.

In al de gevallen vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten welke paragraaf werd toegepast.”

Er moet worden aangenomen dat deze bepalingen een omzetting zijn van de richtlijn 2004/114/EG van de Raad van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of vrijwilligerswerk. Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder “student” verstaan de “onderdaan van een derde land die door een hogeronderwijsinstelling is aangenomen en is toegelaten tot het grondgebied van een lidstaat om bij wijze van hoofdactiviteit een voltijdse studie te volgen die wordt afgesloten met een door de lidstaat erkend getuigschrift van hoger onderwijs, waaronder een diploma, titel of doctoraal niveau aan een hogeronderwijsinstelling, en eventueel is voorafgegaan door een opleiding ter voorbereiding op dergelijk onderwijs overeenkomstig de nationale wetgeving” (zie artikel 2, b) van deze richtlijn).

Om als student te kunnen worden beschouwd moet de derdelander dus aantonen dat hij is toegelaten tot het volgen van een voltijdse opleiding aan een hogere onderwijsinstelling.

Aan verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij na afloop van haar studies haar verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument.

De stukken van het administratief dossier leren dat verzoekster een verlenging vroeg van haar verblijf als student op voorlegging van een attest van het Centrum voor Volwassenonderwijs VOLT in Heverlee, in de richting Begeleider in de (buitenschoolse) kinderopvang. Verweerder besluit dat de inschrijving niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat zij is toegelaten tot het volgen van een voltijdse opleiding aan een hogere onderwijsinstelling of tot een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs en kan dus niet worden beschouwd als student in de zin van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekster niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 58 van de Vreemdelingenwet kan de kritiek met betrekking tot het aantal lestijden, de lessen Nederlands NT2 2.1, dat haar studie geen voltijds dagprogramma is en dat zij niet aantoonde dat de studies haar hoofdbezigheid zijn niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Met haar kritiek weerlegt zij de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat er op basis van de door haar voorgelegde stukken geen grond was tot verlenging van het verblijf als student, nu niet blijkt dat zij een concrete hogere studie volgt of beoogt, en het regelmatig verblijf intussen wel was verstreken. Ook met het betoog dat zij *“precies de studies (heeft) gevolgd voor dewelke zij haar verblijfsvergunning in juni 2019 had bekommen”* doet niets af aan voorgaande vaststelling. Aangezien verzoekster niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 58 van de Vreemdelingenwet kan er ook geen schending zijn van artikel 39/79, §1, tweede lid, 9° van de Vreemdelingenwet dat verwijst naar voornoemd artikel 58. Het gegeven dat verzoeksters verblijfsvergunning is verlopen op 31 januari 2020 en niet op 31 oktober 2019, zoals verkeerdelijk vermeld in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij zich niet kan beroepen op artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Er moet ook worden geduid dat een vreemdeling die vraagt om een verlenging van zijn tijdelijk verblijf als student deze aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Er kan worden aangenomen dat verzoekster hiertoe alle mogelijkheden had. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte gegevens en stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag tot verlenging van het verblijf als student in te willigen. Op verweerder rust geen verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 58 van de Vreemdelingenwet en zij geeft nergens aan welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De verzoekende partij meent evenwel dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met haar gezins- en familieleven, waarbij de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 EVRM als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo is de duur van het verblijf met van die aard om de banden met het thuisland te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar gezondheidstoestand, gezins- en familieleven een mogelijke belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang kunnen vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing”*. Verzoekster brengt geen concreet gegeven aan waaruit blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een ongeoorloofde inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou vormen. Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond. Verzoekster toont niet aan dat zij ingevolge een terugkeer naar het land van herkomst een groot risico zou lopen om besmet te worden met het COVID-19 virus. Een schending van artikel 3 EVRM is niet aangetoond.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de determinerende motieven op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, het gevolg zijn van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. In de omstandigheden zoals hierboven geschetst, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld waar hij vaststelde dat niet blijkt dat zij een studie aan een hogere onderwijsinstelling volgt, of beoogt te volgen, en haar verblijfskaart is vervallen, waardoor er grond was om een bevel te geven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 58, 59 en 61 van de Vreemdelingenwet of van de (materiële) motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC